

MELDURIN

VIT ERU ÓGVULIGA GLAÐ FYRI MØGULEIKAN

Havstein Klein verður innsettur prestur á Sandi annan sunnudag í advent. Hann og konan og tey fyra børnini gleða seg at fáa eitt fast stað at virka, og hann hevur nógv í skjáttuni við sær frá royndunum, serliga í Fuglafirði

Leo Poulsen

– Vit eru ógvuliga glað og ógvuliga takksom fyri at hava fingið hendan møguleikan at virka í Sands prestagjaldi.

Tað sigur Havstein Klein, sum annan sunnudag í advent, 7. desember, verður settur sum prestur í Sandoyar prestagjaldi.

– Tað er ikki so avgerandi fyri meg ella mína familju, hvar vit tæna, tí vit eru altíð innstillað upp á at tæna har, vit verða sett, sigur Havstein Klein.

Lívsleið hansara umfatar fimm ár í Tansania.

– Eg var liðugur at lesa í 2007, og eg var prestvígður í Tansania. Har upplivdu vit eina ógvuliga góða og spennandi tíð, har eg fyrsta hálva árið gekk í málskúla, sigur Havstein Klein.

Tey búðu í Mara landslutinum eystan fyri Victoria sjógvin.

– Tað var ógvuliga fátæksligt. Fyrst skuldi eg læra málid at kenna, og síðani var mín

uppgáva at vitja triggjar av teimum 14 kirkjunum í økinum, sigur Havstein Klein.

Og tað ber kanska illa til at kalla hetta fyri kirkjur.

– Tann eina kirkjan var bara undir einum træi, har var einki annað. Ein onnur var sett saman av bambustrøum, tað var ógvuliga einfalt og hin triðja kirkjan

an á okkum, men vit høvdu tað kortini fint, og kendu okkum veruliga trygg, sigur Havstein Klein.

Neyðin var beint uttan fyri hurðina.

– Tað var ein stór neyð, og vit sóu hana, beint sum vit traðkaðu út um gáttina. Men fólkinu eru so ógvuliga glað kortini. Landið verður

deknarnir útførdu allar uppgávur uttan slíkt sum at doypa og hava altarborð, sigur Havstein Klein.

Tað var Evangeliska lutherska kirkjan, sum átti hendan skúlan, men talið á kristnum var kortini ikki stórt í Mara landslutinum.

– Har búðu 1,7 milliónir fólk, men bara 5.000 fólk

heilt annan heim, har neyðin er nógv nærri.

– Alt er øðrvísi, bara mátin at siga góðan dag og farvæl upp á er nakað heilt annað, sigur Havstein Klein.

Man alt tekur ein enda, og tað gjørdi tíðin í Tansania eisini fyri Havstein Klein og familjuna.

– Vit komu heim aftur í 2012. Eg hevði tikið prestaútbúgvingina í Noreg og mátti til Oslo í eitt hálvt ár at taka meira latín, sigur Havstein Klein.

Afturkomin til Føroya arbeiðdi hann so sum stuðul á skúlanum á Giljanesi, eisini eitt arbeiði, honum líkaði væl.

hoyrdu til luthersku kirkjuna. Og har vóru 106 hjálparprestar, sigur Havstein Klein.

Venda heimaftur

Tey búðu bert ein hálvan tíma við bili frá Serengeti djóraparkini, og tey vóru fleiri ferðir har og vitjaðu.

– Har bar til at síggja leyvur, krokodillur og onnur spennandi djór, sigur Havstein Klein.

Talan var kortini um ein

» Tað er ikki so avgerandi, hvar vit tæna, tí vit eru altíð innstillað upp á at tæna har, vit verða sett

var eitt sindur frægari, men framvegis ikki nakað serligt, sigur Havstein Klein.

Ráur býur

Tey búðu í býnum Tarime, og hann má roknast sum ein brutalur býur.

– Fyrstu vikuna, vit vóru har, var ein lækni álopin ógvuliga rátt. Teir hugsa jú, hvar eru pengarnir? Jú, teir eru hjá tí hvíta manninum. Tað gjørdi eina sterka ávirk-

nevnt »Land teirra smílandi«, og fólkinu strála veruliga av gleði. Vit høvdu eitt gott samband við hesi fólkinu, sigur Havstein Klein.

Eftir eina tíð var stundin so komin at útinna læraragerningin.

– Í Tansania høvdu teir deknar, sum tóku sær av øllum tí dagliga í sambandi við kirkjurnar. Okkara uppgáva var so at læra teir at prædika so væl sum gjørligt. Hesir